

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 53056/15

Борис ВЛАДИМИРОВ

против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора 9. јула 2019. године у саставу:

Georgios A. Serghides, *председник*,

Branko Lubarda,

Erik Wennerström, *судије*,

и Fatoş Aracı, *заменик секретара Одељења*,

Имајући у виду горе наведену представку поднесену 8. априла 2013. године,

Имајући у виду запажања које је поднела тужена Влада, као и запажања које је у одговору поднео подносилац представке,

Након већања, одлучује како следи:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносилац представке, господин Борис Владимиров, држављанин Републике Србије, рођен је 1957. године и живи у Босилеграду.

Владу Републике Србије (у даљем тексту: Влада) је заступала њихова заступница, госпођа Н. Плавшић.

Чињенице у вези са предметом које су поднеле стране могу се резимирати на следећи начин.

Подносилац представке је био запослен у предузећу *Јумко а.д. Врање*, друштвеном/државном предузећу. Он је 30. јануара 2008. године исходовао судску одлуку којом је његовом послодавцу наложено да му исплати зараде са затезном каматом и накнаду за судске трошкове.

Подносилац представке је 23. јануара 2013. поднео захтев за извршење горе наведене одлуке који је 28. јануара 2013. године усвојио Основни суд у Врању.

Виши суд у Врању је 9. фебруара 2016. године утврдио да је право подносиоца представке на суђење у разумном року повређено и наложио је Основном суду у Врању да убрза извршни поступак. Суд није досудио никакву накнаду на име нематеријалне штете, јер подносилац представке није поднео такав захтев.

Уставни суд је 17. марта 2016. године утврдио повреду права подносиоца представке на мирно уживање имовине и наложио је Држави да му исплати износ који му је додељен пресудом од 30. јануара 2008. године.

Спорна пресуда извршена је убрзо након тога.

ПРИТУЖБА

Подносилац представке се жалио на основу члана 6. ст. 1. и 13. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 због одлагања извршења правоснажне пресуде у своју корист.

ПРАВО

Влада је навела да подносилац представке нема више право да тврди да је жртва у смислу члана 34. Конвенције, с обзиром на то да је спорна пресуда извршена и да су домаћи судови признали наводно кршење права, при чему нису имали могућност доделе накнаде подносиоцу представке на основу нематеријалне штете јер подносилац представке никада није поднео такав захтев.

Подносилац представке није дао никакве коментаре у вези с тим.

Суд примећује да извршење пресуде након значајног одлагања начелно није довољно да се подносиоцу представке одузме статус жртве, осим у случају да су национални органи утврдили дато кршење (барем суштински) и пружили одговарајућу и довољну накнаду (видети *Бурдов против Русије* (бр. 2), број 33509/04, став 56, 15. јануара 2009. године). Тек када су ти услови задовољени, супсидијарна природа заштитног механизма Конвенције искључује испитивање представке (видети *Предић-Јоксић против Србије* (одл.), број 19424/07, ст. 24, 20. март 2012. године).

У овом случају, домаћи судови су изричито утврдили наводно кршење, чиме су делотворно испунили први услов утврђен у судској пракси Суда.

С обзиром на то да подносилац представке није захтевао накнаду нематеријалне штете, Суд сматра да је признање повреде било само по себи одговарајућа и довољна накнада у смислу члана 34. Конвенције (видети *Лукић против Босне и Херцеговине* (одл.), број 34379/03, 18. новембар 2008. године).

Сходно томе, подносилац представке више нема никаква права да тврди да је жртва, те ова представка мора бити одбачена као очигледно неоснована, у складу са чланом 35. ст. 3(а) и 4. Конвенције.

Из ових разлога, Суд, једногласно,

Проглашава представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаном облику 29. августа 2019. године.

Fatoş Aracı

заменик секретара

Georgios A. Serghides

председник